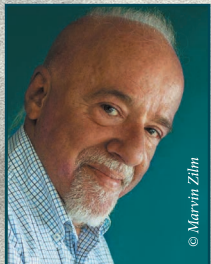

О ПАУЛО КОЕЛЬЙО динадцять хвилин

© Marvin Zilm

Ім'я Пауло Коельйо відомо в усьому світі. Незмінний успіх його творів серед різноманітних категорій читачів вражає. Книги Коельйо перекладені 80 мовами, на цей час продано понад 165 млн примірників. «Одинадцять хвилин» — казка для дорослих, яка нікого не залишить байдужим!

Перше кохання розбило юній Марії серце, і дівчина вирішила, що справжні почуття — не для неї. Але доля кидає їй виклик, коли вона потрапляє до Женеви в пошуках слави й багатства. Зустріч із молодим художником докорінно змінює орбіту її життя. На шляху до свого «я» Марія має зробити вибір між темрявою та світлом, відкривши його у своїй душі...

Велика мета всякої людської істоти — усвідомити любов. Любов — не в іншому, а в нас самих, і ми самі її в собі пробуджуємо. Всесвіт набуває сенсу лише в тому випадку, якщо нам є з ким поділитися нашими почуттями.

Пауло Коельйо

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-7676-8

9 789661 476768

динадцять
хвилин
О
ПАУЛО КОЕЛЬЙО

ПАУЛО КОЕЛЬЙО

О динадцять хвилин

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОВІЛЛЯ

Одинадцать
хвлин

ПАУЛО КОЕЛЬЙО

...without hurting her te
as meant to represent a bird. I
een a lion or a whale. This
irrealistically annotated.
"You
"I
had any
the
the weight of apprehension left
pedience impress him, and
school to a girl you
er you didn't star
ience, it appear
rub. He hadn't
ed nobody
g since the
be doubt
ably a v
aced her
nd c
Th
comk
"No, thoug
"Do you reme
She s
h you
"No, he
"Isn't
ason."
He s
"I, and he
"So ke
band hate
ed, he felt
to come to
in the sick-
ked at his
the Great
into Mr.
"I on
"Yourselves. It's a
ughtin't

Одинадцять
хвилин

ПАУЛО
КОЕЛЬЙО

РОМАН

ХАРКІВ КЛУБ
2014 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.134.3
ББК 84.7БРА
К76

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Друкується з дозволу
Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S. L. U.,
Барселона, Іспанія
Всі права застережені
<http://paulocoelhoblog.com>

Перекладено за виданням:
Coelho P. Onze Minutos : Romance / Paulo Coelho. —
Rio de Janeiro : Sextante, 2012. — 240 p.

Переклад з португальської *Віктора Шовкуна*

Дизайнер обкладинки *Віталія Котляр*

ISBN 978-966-14-7676-8 (укр.)
ISBN 978-85-7542-751-4 (порт.)

© Paulo Coelho, 2003
© DepositPhotos.com / egorrr,
обкладинка, 2014
© Nemiro Ltd, видання укра-
їнською мовою, 2014
© Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», пере-
клад та художнє оформлен-
ня, 2014

О Маріє, зачата без гріха,
молися за нас,
тих, котрі звертаються до тебе.
Амінь

Присвята

29 травня 2002 року, перед тим як поставити останню крапку в цій книжці, я поїхав до Лурдського гроту у Франції, щоб набрати кілька галонів чудодійної води з тамтешнього джерела. Коли я вже ступив на територію собору, до мене підійшов якийсь літній пан років сімдесятьох і сказав: «А ви знаєте, що дуже схожі на Пауло Коельйо?» Я відповів йому, що це я і є, власною персоною. Незнайомець обняв мене, познайомив зі своєю дружиною та дочкою, а потім заговорив про ту надзвичайно важливу роль, яку мої книжки відіграли в його житті. «Вони навчили мене мріяти», — сказав він.

Про це мені казали вже не раз, і мені завжди було приємно таке почути. Проте в ту мить мене опанував неабиякий страх, бо я знав, що в «Одинадцятьох хвиликах» ідеться про випадок надто делікатний, що там розглядається тема, яка може багатьох вразити і шокувати. Я пішов до джерела, набрав святої води, а коли повертався звідти, то запитав, як звуть літнього пана і де він мешкає (він жив на півночі Франції, неподалік від кордону з Бельгією).

Я присвячую цю книжку вам, Морисе Ґравелін. Мій обов'язок перед вами, перед вашою онукою, перед вашою дружиною і перед самим собою: говорити про те, що мене непокоїть, а не про те, що всі хотіли б від мене почути. Одні книжки навчають нас мріяти, інші — дивитися у вічі реальності, але жодна з них не може ухилитися від того, що для автора є найважливішим: від чесного ставлення до всього, що він пише.

Тому що я перша й остання,
Мене шанують і зневажають,
Я — повія, і я — свята,
Я — дружина, і я — невинниця,
Я — мати, і я — дочка,
Я — обійми моєї матері,
Я безплідна, і я маю багато дітей,
Я щаслива в шлюбі, і я незаміжня,
Я та, хто народжує, і та, що ніколи не мала дітей,
Я — полегкість від болючих пологів,
Я — дружина, і я — чоловік,
І це мій чоловік мене сотворив,
Я — мати власного батька,
Я — сестра свого чоловіка,
А він — мій покинутий син,
Мене шанують завжди,
Бо я скандально ница й прекрасна.

*Гімн Ізиді, III або IV ст. (?),
знайдений у Наг-Гамаді*

І ось жінка одна, що була в місті, грішниця, як дізналась, що Він у фарисеєвім домі засів при столі, алябастрову пляшечку мира принесла і, припавши до ніг його ззаду, плачучи, почала обливати слізьми Йому ноги і волоссям своїм витирала, ноги Йому цілувала та миром мастила.

Побачивши це, фарисей, що покликав Його, міркував собі, кажучи:

«Коли б був він пророк, Він би знав, хто ото й яка жінка до нього торкається, — бо ж то грішниця!»

І озвався Ісус та й говорить до нього:

— Маю, Симоне, дещо сказати тобі.

А той відказав:

— Кажи, Учителю.

І промовив Ісус:

— Були два боржники в одного вірителя; один був винен п'ятсот динаріїв, а другий — п'ятдесят. Як вони ж не могли заплатити, простив Він обом. Скажи ж, котрий із них більше полюбить його?

Відповів Симон, говорячи:

— Думаю, той, кому більше простив.

І сказав Він йому:

— Розсудив ти правдиво.

І обернувшись до жінки, Він промовив до Симона:

— Чи ти бачиш цю жінку? Я прибув у твій дім — ти на ноги Мої не подав і води, а вона окропила слізьми Мої ноги й обтерла волоссям своїм. Поцілунку не дав ти мені — а вона, відколи ввійшов Я, Мої ноги цілує невпинно. Голови ти Моєї оливою не намастив — а вона миром ноги Мої намастила. Ось тому говорю я тобі: «Численні гріхи її прощені, бо багато вона любила. Кому ж мало прощається, такий мало любить».

Перед тим як почати

Багато письменників світу від самого початку літератури писали про секс: від Єгипту до Греції і до Японії. Ця тема була однією з найголовніших. Але попри мільйони книжок, написаних про секс, ми досі нічого в ньому не тямимо, і я не сподіваюся, що «Одинадцять хвилин» відкриють щось нове в цьому потоці літератури; бо якщо ми хочемо досягти успіху в сексуальності, то він полягає лише в тому, щоб покласти край брехні, яка тримає в полоні нашу уяву. А це можливо тільки тоді, коли ми наважимося перейти до практики, наробити помилок, але сказати правду про те, що ми почували. Ми, чоловіки, не маємо мужності сказати жінці: покажи мені своє тіло. А жінка також нам не каже: вивчи, яка я є. Ми перебуваємо в полоні примітивного інстинкту виживання роду, ми відчуваємо псевдосвободу відверто говорити на цю тему за столом у ресторані, та, опинившись між чотирма стінами, перетворюємося на переляканих тварин, слабких, невпевнених у собі. Те, що мало би бути магичною хвилиною, перетворюється на акт провини, і ти завжди почуваєшся неспроможним виправдати сподівання інших. Ми забуваємо, що це одна з небагатьох ситуацій у житті, у якій слово «сподівання» має бути цілком усунуте. Протягом свого життя я переживав секс багатьма способами, різними й суперечливими; я народився в консервативну

добу, коли цнота вважалась чи не найголовнішою чеснотою жінки. Я спостерігав за виникненням протизаплідної пігулки й антибіотиків, без яких була б неможлива сексуальна революція. Я бурхливо пережив добу хіпі, коли ми вдарилися в цілковиту протилежність і вільне кохання практикувалося на концертах рок-н-ролу. Зрештою я дожив до епохи напівконсервативної, напівліберальної, коли виникла нова хвороба, проти якої антибіотик не допомагає і коли ніхто не розуміє, куди він іде.

Тепер ми стали жити у світі еталонної поведінки: еталон краси, еталон якості, еталон розуму, еталон ефективності. Ми вважали, що існує модель для всього й, дотримуючись цієї моделі, ми живемо як належить. У такий спосіб ми встановили й «модель сексу», яка насправді складається із серії брехень: вагінальний оргазм, чоловічість понад усе, ліпше прикинутися вдоволеною, ніж розчарувати партнера. Прямим наслідком такої поведінки став той факт, що мільйони чоловіків і жінок почувалися розчарованими, нещасливими, винними.

Зазвичай до світу письменника входять роздуми над власним життям — і книжка про сексуальність стала пріоритетом для мене. Спочатку я думав написати про ідеальні взаємини між двома створіннями; я зробив кілька спроб і не мав успіху. Аж поки познайомився з повією, яка стала головним персонажем моєї книжки, й тоді зрозумів, чому мені не вдалося перша спроба: щоб розповісти про високий секс, необхідно почати від того пункту, де ми всі перебували: від страху, що все в нас не клеїться.

Книга «Одинадцять хвилин» не підручник або трактат про чоловіка й жінку, які стоять перед іще незнайомим сві-

том сексуальних стосунків. Це аналіз моєї власної біографії, але без оцінювання пережитого. А я справді пережив багато, перш ніж зрозумів, що фізичне єднання двох тіл не є простою відповіддю на певні тілесні стимули або на інстинкт продовження роду. Насправді воно містить весь культурний тягар людини та людства.

Секс є однією з тих сфер життя, де брехня сприймається як щось цілком нормальне. Ми брешемо, аби дати втіху ближньому, не усвідомлюючи, що ця брехня може заразити — і заражає — усе, що є для нас надзвичайно важливим. Ми забуваємо, що тут виявляється духовна енергія, яку ми називаємо коханням. Це розуміння надзвичайно важко передати в практичних термінах, але ми повинні спробувати. Тому треба насамперед зрозуміти, що духовна енергія складається з двох екстремальних почуттів, які не полишають нас протягом усього акту: розслаблення й напруги. Як гармонізувати ці два протилежні стани? Дуже просто: не боятися помилитись. Зі щирим почуттям шукаючи втіху, ми відчуваємо, що тіло напружується, як тятива лука, а мозок розслаблюється. Мозок не керує процесом, яким керує серце. А серце застосовує п'ять органів чуття, щоб поєднатися з партнером. Дотик, нюх, зір, слух, смак — усі поєднані, як у релігійному екстазі. Цікаво, що зазвичай у сексуальному екстазі люди використовують лише дотик і зір: діючи так, вони збіднюють повноту досвіду.

Якщо партнер віддається повністю, він ламає блокаду другого партнера, хоч би якою вона була сильною. Бо акт віддачі означає «я тобі довіряю». У цю мить до гри долучається справжня сексуальна енергія, і вона зосереджується

не лише в тих зонах, які ми називаємо «ерогенними». Вона розтікається по всьому тілу, по кожній волосинці, по кожній точці на шкірі. Кожен міліметр тепер випромінює інше світло, яке сприймається іншим тілом і обмінюється з ним.

Коли це відбувається, ми ніби приєднуємося до предковичного ритуалу, який дає нам нагоду змінитися. Ритуал, хоч би яким він був, вимагає, щоб ви були готові до нового сприйняття світу. Саме наша воля допомагає нам відчутти ритуал.

Хіба це складно? Набагато складніше кохатися, як ми кохаємося сьогодні, здійснюючи такий собі механічний акт, який створює напругу під час злягання й порожнечу наприкінці. Треба усвідомлювати, що коли двоє тіл зустрічаються, вони разом заходять на незнайому територію. Перетворити це на банальний досвід означає втратити чудо пригоди. Але нічого цього не можна навчитися з однієї книжки — вона насправді повідомляє лише про досвід або бачення автора. Займатися сексом насамперед означає пережити його парадокси, його індивідуальність, його бажання віддатися. Тому я й написав «Одинадцять хвилин»: чи можу я сказати на цьому етапі свого життя, у свої 55 років, чи мав я мужність навчитися всього того, чого хотіло навчити мене життя у сексуальних взаєминах?

Липень 2003 року
«Одинадцять хвилин»

Пауло Коельйо

Була собі одна повія і звали її Марія.

Стривайте-но. «Була собі» — так зазвичай починаються казки, що їх оповідають дітям, але розповіді про повій призначаються лише для дорослих. Як можна починати книжку з такої очевидної суперечності? Та позаяк немає в нашому житті жодної миті, коли б ми не стояли однією ногою в казці про фей, а другою — над проваллям, то я все ж таки почну свою розповідь саме так:

Була собі одна повія і звали її Марія.

Як і всі повії, вона народилася невинною та цнотливою і, поки була ще зовсім юна, мріяла зустріти чоловіка, який би ошчасливив її життя (багатого, доброго, розумного), одружитися з ним (у сукні нареченої), народити двох синів (що стануть знаменитими, коли виростуть), жити в гарному домі (з видом на море). Її батько був мандрівним торговцем, мати — швачкою, її місто в одній із глухих провінцій Бразилії заледве мало один кінотеатр, один банк, і тому Марія не переставала мріяти про той день, коли несподівано з'явиться її зачарований принц, здобуде її серце, і вони разом вирушать завойовувати світ.

А що її зачарований принц усе не з'являвся, то їй лишалося тільки мріяти.

Уперше вона закохалася в одинадцять років, коли пішки чимчикувала від свого дому до місцевої початкової школи. Уже в перший день занять вона відкрила, що долає цей шлях не сама-одна — поруч із нею простував хлопчисько, який жив по сусідству й мав уроки в ті самі години, що й вона. Ці двоє ніколи не обмінялися жодним словом, але Марія почала помічати, що найбільшу приємність протягом дня їй давали ті хвилини, коли вона йшла по запилуєній вулиці під спекотним сонцем, що висіло над самою головою, долаючи спрагу, втому й докладаючи всіх зусиль, щоб не відстати від хлопчика, який простував дуже швидко.

Так тривало кілька місяців. Марія, що ненавиділа навчання й не мала у своєму житті іншої розваги, крім телевізора, не знаходила собі місця, ніяк не могла дочекатися тієї хвилини, коли треба рушати до школи, й, на відміну від інших дівчаток свого віку, помирала від нудьги в суботу й неділю. А що час для дітей збігає набагато повільніше, ніж для дорослих, то вона дуже мучилася, дні здавалися їй немовірно довгими, адже вони виділяли їй лише по десять хвилин на її любов і тисячі годин на те, щоб про неї думати, щоб уявляти собі, як було б добре, коли б вони поговорили.

І ось нарешті сталося.

Одного ранку хлопець підійшов до неї й попросив позичити йому олівця. Марія не відповіла нічого, вдала, ніби це несподіване звернення страшенно її розсердило, й прискорила ходу. Вона закам'яніла від жаху, коли побачила, що він прямує до неї, їй стало лячно на думку, що він здогадається, як палко вона його любить, як сподівається, що він теж її покохає, візьме її за руку, й удвох вони проминуть шкільні ворота й підуть до само-

Післямова

Як і всі люди на світі, — а в цьому випадку я анітрохи не боюся широкого узагальнення, — я із запізненням відкрив священне значення сексу. Моя молодість збіглася з часом екстремальної свободи, з важливими відкриттями та великими надуживаннями, після чого настав період консервативний, репресивний, коли людям довелося платити високу ціну за ту надмірну свободу, яка залишила по собі досить прикрі наслідки.

У десятиліття надуживань свободою звичаїв (я маю на увазі сімдесяті роки) письменник Ірвінг Волес написав книжку про американську цензуру, що вдалася до хитромудрих юридичних маневрів із метою заборонити публікацію одного тексту на теми сексу, що мав назву «Сім хвилин».

У романі Волеса книжка, що спричинила дискусію про цензуру, згадується досить побіжно, а тема сексуальності з'являється рідко. Я намагався уявити собі, що могло би бути в тій забороненій книжці та чи зміг би я її написати.

Власне, у своєму романі Волес досить часто посилається на ту вигадану ним книжку, проте ці нагадування анітрохи не полегшили завдання, яке я собі поставив. І справді, які висновки міг я зробити лише з однієї назви (гадаю, що Волес був дуже консервативним стосовно часу, тому я вирішив збільшити його протяжність) та з думки про те, що до сек-

суальності слід ставитися дуже серйозно — думки аж ніяк не нової, адже до цієї теми зверталося вже чимало письменників.

1997 року по закінченні конференції в Мантуї (Італія) я знайшов у готелі, у якому мешкав, рукопис, залишений кимось на вході. Я не читаю рукописів, але цей прочитав — то була реальна історія бразильської повії, розповідь про її шлюби, труднощі, які довелося їй подолати, її пригоди. 2000 року, проїжджаючи через Цюрих, я зустрівся з цією повією — її звали Соня — й сказав, що її текст мені сподобався. Я рекомендував їй послати його до мого бразильського видавництва, проте воно вирішило не публікувати його. Соня, яка не мала постійного місця проживання в Італії, сіла в поїзд і приїхала до Цюриха, щоб зустрітися зі мною. Вона запросила нас — мене, одного мого друга й репортера з газети «Блік», який щойно взяв у мене інтерв'ю, — на Лангштрассе, де була зона тамтешньої проституції. Я не знав, що Соня вже попередила своїх колежанок про наш візит, і, на мій подив, мені довелося дати там кілька автографів на своїх книжках різними мовами.

У той час я вже вирішив написати книжку про секс, але в мене ще не було ані сценарію, ані головного героя; я думав про щось набагато більше спрямоване на загальнопоширені пошуки священного, але той візит на Лангштрассе підказав мені головну думку: перш ніж писати про аспект священний, необхідно зрозуміти, чому він зазнав такої профанації.

У розмові з одним журналістом, що працював у часописі «Ілюстре» (Швейцарія) я згадав історію про імпровізовану ніч автографів на Лангштрассе, й він опублікував великий

репортаж на цю тему. Результатом цього було, що одного дня, коли я роздавав автографи в Женеві, туди прийшли кілька повій із книжками. Одна з них привернула мою особливу увагу, ми пішли — разом із моїм агентом та подругою Монікою Антюне — випити кави. Пиття кави незабаром перейшло у вечерю, а за вечерею були й інші зустрічі. Там і виникла провідна нитка «Одинадцятьох хвилин».

Я хочу подякувати Анні фон Планта, моєму швейцарському видавцеві, яка дала мені важливі відомості про легальне становище повій у їхній країні. Хочу також висловити подяку таким жінкам, що їх я зустрів у Цюриху (даю їхні «бойові» прізвища): Соні, з якою я познайомився в Мантуї (хто знає, можливо, хтось одного дня зацікавиться і її книжкою!), Марті, Антенорі, Ізабеллі, а також у Женеві (теж «бойові» прізвища): Амі, Лючії, Андре, Ванессі, Патриції, Терезі, Анні-Кристині.

Я вдячний також Антонеллі Дзара, яка дозволила мені використати уривки з її книжки «Наука пристрасті» для ілюстрації кількох пасажів із щоденника Марії.

І нарешті, я складаю подяку Марії (бойове прізвище), яка сьогодні живе в Лозанні, одружена, має двох чудових дочок і яка під час кількох зустрічей зі мною та з Монікою розповіла свою історію, що й лягла в основу цієї книжки.

Пауло Коельйо

Літературно-художнє видання

КОЕЛЬЙО Пауло
Одинадцять хвилин
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Редактор *Т. С. Соболевська*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*

Підписано до друку 20.07.2014. Формат 70x100/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 12,25.
Наклад 10 000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
www.ttornado.com.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88
e-mail: support@bookclub.ua
Інтернет-магазин: www.bookclub.ua
«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Коельйо П.

К76 Одинадцять хвилин : роман / Пауло Коельйо ; пер.
з порт. В. Шовкуна. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2014. — 304 с.

ISBN 978-966-14-7676-8 (укр.)

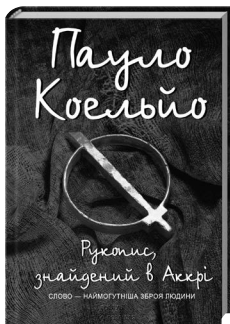
ISBN 978-85-7542-751-4 (порт.)

Юна Марія мріяла про яскраве життя, не таке, як у рідній глушині. Тому вирішила ризикнути — і змінити все. Але реальність виявилася зовсім не схожою на мрії... Пройшовши через розчарування в коханні та сексі, на якому, здається, вона вже досконало розуміється, проста дівчина перетворюється на мудру прекрасну жінку... Заради якої чоловік здатен на все.

УДК 821.134.3
ББК 84.7БРА

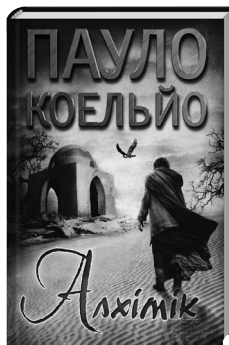
Які цінності залишилися після того, як усе зруйновано?

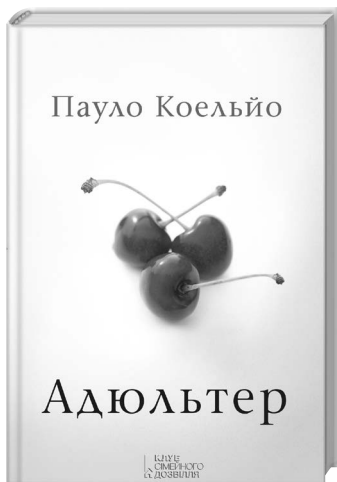
14 липня 1099 року. Хрестоносці от-от захоплять Єрусалим, поразка близька — її вже не відвернути! Грек Копта збирає на майдані старих і юних, чоловіків і жінок, християн, юдеїв і мусульман... Він готуватиме їх до битви? Але ж він пророк, а не полководець. Він вчить жити, а не вбивати. Жити, шукаючи знання в любові, мудрості в повсякденності... Жити, не кидаючи виклик смерті, а прийнявши її неминучість!

Книга, що стала легендою! Кращий твір прославленого автора!

«Реалізувати свою Персональну Легенду — головний обов'язок людини», — стверджує Пауло Коельйо. І ви зможете досягти будь-чого, якщо тільки посправжньому цього захочете! Адже тоді сам Усесвіт прийде вам на допомогу... Ця книга навчить вас жити, цінуючи кожен день, радіти життю й не боятися здійснювати мрії!

*Найвідвертіший та найглибший
роман Пауло Коельйо!*

На перший погляд вона має все: коханого чоловіка, чарівних дітей, успішну кар'єру... Але одного дня Лінда усвідомлює, що таке життя, про яке інші тільки мріють, їй несила терпіти. Все, що вона відчуває, — це сама порожнеча. Чим можна зарадити, коли, здається, усі мрії здійснилися й більше нема чого бажати? Зустріч із Жакобом, її колишнім бойфрендом, пробуджує в жінці забуту пристрасть і гостроту почуттів. Але рано чи пізно доведеться зробити вибір. Можливо, найважливіший у житті.